

119. Skärgårdsflickan

1. En skärgårdsflicka jag ännu minnes,
där sköna lärkan i skogen finnes,
där nästan ensam bland stormens hot,
där binder fiskar'n sin strömmingsnot

2. En kulen afton till sjöss jag styrde,
fast vinden stormade och vattnet yrde
Jag säg ej annat än havets våg
och ned i djupet min grav jag såg

3. Äntligen syntes en båt i fjärran
men vem mig sändes det vete Herran
Snabb kom en flicka som virvelvind
uti min båt som en uppskrämd hind

4. Hon båten styrde, till land den förde,
en kyss mig brände, den kinden rörde
Jag ock av flickan några droppar fick
ock vid dess arm till dess hem jag gick

5. Jag mig då vänder till flickans moder
och frågar: »Säg får jag bli dess broder?
Hon mig har räddat ur havets nöd,
säg, får jag bli hennes skydd och stöd?»

6. »Tag henne yngling», så svaret klingar
"På gamla dagar mig lyckan bringar
att se min dotter bland världens larm
få njuta skydd vid en broders arm»

7. För mig hon står med utslagna håren
liksom en blomma i ljuva våren
Uti dess öga smög fram en tår,
hon hade givit mitt hjärta sår

8. Men flickan svarar med häpet hjärta:
»Ja, jag vill dela hans sorg och smärta,
jag älskar honom mer än han tror
Min kärlek har han förut min mor»

9. O, vilken sällhet! Ack, ljuva lotter
att vara älskad av havets dotter
Nu med sin kärleks och oskulds skrud
blir skärgårdsflickan min trogna brud

/Ur Sv. Eduard, "200 Gamla kända visor", nr 119/